

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

γ. Θέση Πατησίων δρεθ. 9.
Αι συνδρουματικούς αποστέλλονται απ' εύ-
ντες τις Αθήνας διά γραμματοσήμου,
επιτονομισμάτων, χρυσού κ. τ.λ.

Γεωργίου 'Οργ.: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ήμικάτατον μυθιστόρημα μετά
εἰκόνων, μετάφρασις Π. I. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Λαρ. Καλαϊσάχη, (συνέχ.)
Ούτικη Κόλλιρ: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδούη, (συνέχ.)
— *Catulle Mendès*: Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ, "Ιστονικόν δήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΩΣΗ

προσληρωτές

· Έν Αθηναίς φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσά 15.

· Έν Ρωσίᾳ ρουβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δλίγοι καθυτεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1ης παρομβρίου λήξασαν συνδρομήν των νηποτείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

"Ηδη οἱ δύο στοῖχοι ἥσαν παρατεταγμένοι καὶ οἱ πόδες ἐκινοῦντο ἔτοιμοι εἰς χορόν. Ἀπέναντι τῆς Ἀντωνίας, ἥτις τυχαίως εὑρέθη ἰσταμένη ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ στοίχου, ἥτο μία θέσις κενή.

"Ο 'Ροβέρτος ὄρθιος πλησίον τῆς θείας Ἰσαβέλλας ἔβλεπεν ἀδιαφόρως περὶ ἑκατόν, θέλων νὰ ἔδῃ τις κύριος θά σταθῇ ἀπέναντι τῆς ἀδελφῆς του. Αἴφνης βλέπει ἐρχόμενον τὸν Γεώργιον Καρβαγγάν μετά τίνος νεάνιδος, ἐλκόμενον σχεδὸν ὑπὸ τοῦ Φλέρη ως ἐν ἀγγαρείοις.

"Οτε ἥλθεν εἰς τὴν κενήν θέσιν, ὁ Φλέρης ἐστράφη πρὸς τὴν ἔξεδραν τῶν ἐν τέλει καὶ ἐφάνη ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὸν δήμαρχον, ὅστις ὄρθιος ἰστάμενος ἐπὶ τῆς ἔξεδρος ἔνευσεν ἡγεμονικῶς ως ἐὰν ἔλεγεν: Αὔτοῦ μάλιστα θέλω νὰ σταθῇ. Τότε ὁ Φλέρης ἀπεσύρθη καὶ ἐμεινεν ἐν τῇ κενῇ θέσει ὁ Γεώργιος, οὐ τὰ γόνατα ἐτρέμον καὶ οἱ ὄφθαλμοι ἐσκοτίσθησαν εὐθὺς ως εἶδε τὴν κόρην Κλαιρεφόν.

Ταῦτοχρόνως ὁ Κροιμενὶς ἡσθάνθη ἐπὶ τοῦ βραχίονός του τιθεμένην χειρά τινα καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ 'Ροβέρτου λέγοντος γεγωνία τῇ φωνῇ:

— Κάθισε, φίλτατέ μου· ἡ ἀδελφή μου δὲν θὰ χορεύσῃ!

"Ο Ἰλαρχὸς ἐκπλαγεὶς ἐστράφη καὶ οὐδὲν νοήσας, ἤρωτησε τὸν 'Ροβέρτον ἐν τῷ μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς:

— Τί τρέχει;

— Τρέχει διτὶ ὁ χορευτὴς ὁ ὄποιος εἶνε

ἀπέναντί σου εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Καρβαγγάν!

— "Ω! εἶπεν ἡσύχως ὁ Ἰλαρχὸς, τὸ πρᾶγμα εἶνε δυσάρεστον, τῇ ἀληθείᾳ.

Καὶ ἀπέβλεψε ψυχρῶς καὶ ἀπαθῶς πόδες τὸν Γεώργιον, ὅστις παρευθὺς ὠχρίασε. Στραφεῖς δὲ ἔπειτα ὁ Ἰλαρχὸς πρὸς τὴν Ἀντωνίαν ἵνα ζητήσῃ συγγνώμην, διότι ἀκουσίως την ἔξεθηκεν εἰς τὴν προσβλητικὴν ταύτην συνάντησιν, εἶπε:

— Δεσποινίς, συγγνώμην.

Καὶ ὀδηγήσαν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν της.

Οὐδὲ γρῦ ἤκουσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ. Οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ φανῇ ὑπὲρ οὐκατά, διότι πᾶς τις ἔτρεμε πρὸ τῆς σωματικῆς δυνάμεως τοῦ 'Ροβέρτου καὶ τῆς ἡθικῆς δυνάμεως τοῦ Καρβαγγάν. Πάντων τὰ πρόσωπα ἀπεστράφησαν καὶ θάμβος κατέλαβε πάντας τοὺς παρόντας.

Ο δήμαρχος ὄρθιος ἐπὶ τῆς ἔξεδρας ἔθεωρε τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο θέμα, ἀμφιβολίων ἐὰν ἥτο πραγματικόν. Τοιαύτη προσβολὴ κατ' αὐτὸν δημοσίᾳ γενομένη, κεραυνοβόλος ἀπάντησε εἰς την θρασεῖαν πρόκλησίν του! Αὔτοι οἱ Κλαιρεφόν ἀνωρούντο ἀμειλικτοὶ ἀκριβῶς — τὴν στιγμὴν καθ' ἥν ἐνόμιζεν ὅτι τους ἔχει ὑποχειρίσους. Ἐφρικίασεν ὑπὸ λύσσης καὶ οἱ ὑπωχροὶ ὄφθαλμοί του ἤστραψαν ως οἱ ὄφθαλμοὶ τῆς τιγρεως τὴν νύκτα! Περιέβλεψεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ἵνα προκαλέσῃ ἀποδοκιμασίαν τινά, ἀλλὰ πάντας εἶδε σκυθρωποὺς καὶ τεταργμένους.

Απέβλεψεν ἔπειτα καὶ πρὸς τὸν υἱὸν του καὶ τὸν εἶδε σπαίροντα, ἔξω ψρενῶν, κατεχόμενον ὑπὸ σφροδοτάτου πάθους πρὸς ἑκδίκησιν, ἀλλὰ καὶ θλιβόμενον ἐνδομένως, διότι ἔμελλε νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ οὐ κατὰ τοῦ μνηστήρος τῆς Αντωνίας.

Εὗτυχως ἡ ὄρχηστρα ἤρχισε θορυβώδεως τοὺς πρώτους ἥχους τοῦ τετραχοροῦ καὶ οἱ δύο στοῖχοι τῶν χορευτῶν, χαίροντες διότι τέλος πάντων ἥδυναντο νὰ ἀποφύγωσι τὸ ὄχληρὸν θέμα, ἔξεινησαν ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ νέφους κονιορτοῦ.

· Ή δὲ Ἀντωνία ἐλθοῦσα πλησίον τῆς θείας της περιεστοιχίσθη ὑπὸ τῶν φίλων

της καὶ ἤκουοντο περὶ αὐτὴν ἀναφωνήσεις καὶ σχόλια ως βόμβος κυψέλης θορυβησίσις. Οἱ δὲ ἀνδρες περιεστοίχισαν τὸν 'Ροβέρτον καὶ τὸν Κροιμενὶ.

· Άλλα καὶ ἐπὶ τῆς ἔξεδρας τῶν ἐν τέλει δὲν ἥτο η ταραχὴ καὶ η συγκίνησις ὀλιγωτέρα, διότι παρευθὺς ὁ δήμαρχος οὐδόλως πειθόμενος εἰς τὰς παρακελεύσεις τῶν φίλων του, κατέβη μεθ' ὄρμης καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸν Γεώργιον.

· Ο Γεώργιος δὲν εἶχε κινηθῆ ἐκ τῆς θέσεως του. Ἰστατο ἀκίνητος ὀλίγον ὅπισθεν τῶν χορευτῶν καὶ εἶχε προσηλωμένον τὸ βλέμμα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βλέπῃ, πρὸς τὸν στοῖχον τὸν ἔρρυθμως προχωροῦντα καὶ ὑποχωροῦντα, οὐ θόρυβος τῶν μουσικῶν ὄργανων κατετάρατε τὰ ώτά του καὶ ἐν τῇ συγκεχυμένῃ διαγοίᾳ του διενοεῖτο: Προσεβλήθην ἔχαστίας της καὶ ἐνώπιον της.

· "Ωφελε λοιπὸν νὰ ἀποπλύνῃ τὴν προσβολὴν καὶ τὴν θύριν, ἐπιτιθέμενος ἐναντίον... τίνος; · Έναντίον τοῦ 'Ροβέρτου; διότι αὐτὸς βεβίως ἥτο ο ὑθρίσας αὐτὸν καὶ προκαλέσας τὸ σκάνδαλον· καὶ ὅμως ἔπνεε μένεις οὐχὶ κατὰ τοῦ 'Ροβέρτου, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἄλλου, τοῦ ἀποβλέψαντος πρὸς αὐτὸν μετὰ ψυχρότητος καὶ ἀδιαφορίας, οὐχὶ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Αντωνίας, ἀλλὰ κατὰ τοῦ μνηστήρος ἔπνεε μένεις, κατατρυχόμενος ὑπὸ ζηλοτυπίας μεταλλον ἢ οὐ π' οργῆς.

· Ταῦτα διανοούμενος ἡσθάνθη χειρά λαβοῦσαν τὸν βραχίονά του καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἀπαγάγῃ. Ἀναβλέψκε εἶδε τὸν πατέρα του.

· — Μὴ στέκεσθε... "Έλα μαζί μου...

· Ο Γεώργιος ἀνθιστάμενος εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούσης.

· — Αφήσατε με... δὲν ἔτελείωσεν ἀκόμη... Δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ' ἔδω...

· — Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάμης;

· — Θαρρεῖτε πῶς εἰμαί ἀπ' ἐκείνους οἱ ὄποιοι καταπίνουν τὰς προσβολάς;

· — Είσαι μὲ τὰ σύγκαλα σου!

· — Λοιπόν με συμβουλεύετε νὰ κωφεύσω καὶ νὰ φανῇ εἰς ὅλους ὅσοι εἶνε ἔδω μέσα ως ἀνανδρος καὶ ἀφιλότιμος;

‘Ο Καρβαγάν συνωφρυώθη καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο φοβερόν. Καὶ θλίψας ἔτι μᾶλλον τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ του εἶπε:

— Θέλεις νὰ κτυπηθῆς μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους; Σοῦ εἰπά πως δὲν εἶσαι μὲ τὰ σύγκαλά σου... “Αφησε τὸ πρόγματα ἑπάνω μου, καὶ ἕγώ θά σε ἐκδικήθω καὶ πολὺ καλλιτέρα καὶ ταχύτερα.

— “Αμ’ δέ! . . . εἶπεν ὁ Γεώργιος . . . Τώρα νὰ ιδήτε!

Καὶ καταλιπών τὸν πατέρα του ἐσπευσε πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ροβέρτον καὶ τὸν Κρομενίλ, καὶ σταθεὶς πρὸ τοῦ ἰλάρχου τόσον πλησίον, ὥστε τὸ στῆθός του νὰ ἔγγιζῃ εἰς τὸν ὄμον τοῦ ἀντιπάλου του, εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ προκλητικοῦ βλέμματος:

— Καπετάνιε, ἔχω νὰ σου εἰπῶ δύο λέξεις. Εὔχρεστεσσι νὰ ἔλθης μαζί μου δύο μόνον βήματα μακράν ἀπ’ ἐδῶ;

‘Ο Ἰλαρχὸς ἔκινηθη νά τον ἀκολουθήσῃ. ‘Αλλ’ ὁ Ροβέρτος παρεμβαίνων εἶπε σκωπικῶς πρὸς τὸν Γεώργιον.

— Μὴ βιάζεσθε δά, διότι καθὼς βλέπω συμβαίνει παρεξήγησις. Δὲν ἔχετε νὰ κάμετε τίποτε, κύριε, μὲ τὸν Ἰλαρχὸν, μὲ ἐμὲ ἔχετε νὰ κάμετε, διότι, ἕγώ εἰπα...

— Δὲν ἔκουσα ἔγώ τι εἴπετε, κύριε, ὑπέλαθε μετὰ σφροδρότητος ὁ Γεώργιος, ἀλλὰ ὁ κύριος ἐδῶ με προσέθαλε... Αὐτὸς καὶ μόνος εὐθύνεται.

— Εἰμποροῦν ἔμως καὶ νὰ διορθωθοῦν τὰ πράγματα, ἀνεφώνησεν ὁ Ροβέρτος. Καὶ ὑποχωρήσας ἐν βήμα τηοιμάζετο νὰ μετέληθη βίαν κατὰ τοῦ Γεωργίου, δὲτη ἀδελφή του ὡχρὰ καὶ τρέμουσα παρενέβη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπάλου του!

— ‘Ροβέρτε, εἶπε μετὰ πραότητος, τραβήξου σὲ παρακαλῶ...

— ‘Αλλά... εἶπεν ὁ Ροβέρτος θέλων νὰ ἐπιμείνῃ.

Δύο δάκρυα ἀνεβλυσσαν ἐκ τῶν ὄφθαλμῶν τῆς νεάνιδος, παρευθὺς ἔξατμισθέντας ὑπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ κκταφλέγοντος τὰς παρειάς της, καὶ μετὰ νεύματος ἐπιτακτικοῦ ἐπανέλαθε:

— Τραβήξου... σὲ λέγω!

‘Οτε δὲ ὁ νέος ὑπακούσας ὑπεγώησεν, ἡ Ἀντωνία ἀποβλέψασα πρὸς τὸν Γεώργιον εἶπεν:

— ‘Εχετε δίκαιον, κύριε, καὶ σας ὁφείλετε ἵκανοποίησις. Ἡξε αἰτίας μου προσεβλήθητε... Ἐγώ λοιπὸν ὄφειλω νὰ ζητήσω συγγνώμην. Σᾶς παρακαλῶ νά με συγχωρήσετε.

‘Ο υἱὸς τοῦ Καρβαγάν ήδων τὴν Ἀντωνίαν προσκλίνονταν ἐνώπιόν του, προσεπάθησε νὰ διμιλήσῃ ἀλλὰ τὰ χεῖλη του ἐκινήθησαν χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ συναρθρώσωσι μίαν καὶ λέξιν καὶ κλονούμενος, μᾶλλον συντετριμμένος ὑπὸ τῆς ὑπεροπτικῆς τακευνότητος τῆς Ἀντωνίας ἡ ὑπὸ τῆς αὐθαδείας τοῦ Ροβέρτου, ἀπῆλθε βήματι βραδεῖ.

— Ποῦ πηγαίνεις; τῷ εἶπεν ὁ πατέρος του προφθάσας αὐτὸν πρὸ τῆς θύρας.

Ἐνθυμήσου τὶ ἔλεγες πρὸ ὀλίγου. Θέλεις νὰ φανῆς ὅτι ὑποχωρεῖς καὶ φεύγῃς;

— “Α! καὶ τί με μέλει; εἶπεν ὁ νέος προβαίνων πρὸς τὸ σκοτεινὸν μέρος, ὃς θέλων νὰ κρύψῃ τὴν λύπην καὶ τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησίν του.

— Δὲν θέλεις νὰ ἔκδικηθῆς; ὑπέλαθεν ὁ Καρβαγάν ὅτε ἦσαν πλέον ἐν τῇ ὁδῷ. Εἰπὲ ἔνα λόγον καὶ θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σου ὅλους αὐτοὺς ὃσοι ἡθέλησαν νά σε περιφρονήσουν.

— Ποτέ!

— Καὶ τί σκοπεύεις λοιπὸν νὰ κάμης;

— Νὰ φύγω. Τώρα πλέον θὰ ἀφήσω διὰ παντὸς τὸν τόπον τοῦτον εἰς τὸν ὁποῖον τίποτε ἀλλο δὲν εὑρίσκω παρὸ μερίμνας καὶ πικρίας. Νὰ λείψω ἀπὸ τοὺς διαπληκτισμούς, ἀπὸ τὰς συζητήσεις, ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας, ἀπὸ τὰς ἀπιστίας... Νὰ λησμονήσω τὰ πάντα ὡς καὶ τὸ δυσθάστακτον ὄνομα τὸ ὄποιόν μου ἐδώκατε.

— Γεώργῳ!

— Πατέρα μου, ἐσπείρατε μῆσος... καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀπορῶ διότι μας προσβάλλουν καὶ μας ἀπειλοῦν... Ἄλλα δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, προτιμῶ νὰ φύγω.

— Θὰ εἰποῦν ὅτι ἐφοβήθης...

— Εστω!

— Τὸ λοιπὸν θέλεις νὰ με ἔγκαταλίπης;

— Δὲν ἔχετε τὴν ἀνάγκην μου, πατέρα μου, καὶ το ἀπεδείξατε.

— ‘Εγώ λοιπὸν θὰ προσκολληθῶ εἰς σέ, εἶπεν ὁ Καρβαγάν περῶν τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ του.. Θέλεις νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν; ἀς ὑπάγωμεν... Καὶ αὔριον ὅταν εἶσαι ησυχώτερος διμιούμενος καλλίτερα.

Καὶ στρέψαντες τὰ νῶτα πρὸς τὴν πονήγυριν οἱ δύο ὄνδρες κατηθύνθησαν πρὸς τὴν Νεβίλλην.

‘Εν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ δὲν εἶχεν ἀκόμη κοπάσην ἢ συγκίνησις ἢ προελθοῦσα ἐκ τῆς παρεμβάσεως τῆς Ἀντωνίας. ‘Η θεία Ισαβέλλα τὸ πρῶτον ἀπολιθωθεῖσα ἔπειτα συνηλθε καὶ διοπόρφυρος.

— “Α! μπᾶ! μπᾶ!!! ἐψιθύρισε, μὰ τί πράγματα εἰν’ αὐτά, Ἀντωνία μου;... Τὰ ἔχασες κόρη μου; Καθεσαι καὶ κάμυνες εὐγένειες τῆς αὐτὸν τὸν τοῖχον διώχηγη ἐν φέρπετε νὰ τον δώσωμεν νὰ καταλάβῃ μὲ ποίους ἔχει κάμηη!

— “Οχι! θεία, οχι, ημεῖς πταίομεν, αὐτὸς δὲν πταίει τίποτε... Δὲν ἔπειτε νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, ἀφ’ οὐ εἰξεύρομεν ὅτι δὲν μας βλέπουν μὲ καλὸν μάτι. Πρὸ πάντων δὲν ἔπειτε νὰ προκαλέσωμεν τὸν νέον αὐτὸν καὶ νὰ τον δώσωμεν αἰτίαν... Ήμεῖς ὄφειλομεν νὰ ὑποχωρῶμεν, διότι δὲν εἰμεθα ισχυροί...

Καὶ ἐστηρίχθη καλῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονας τοῦ ἰλάρχου ἐφαίνετο δὲ σφρόδρα καταβεβλημένη καὶ ἔζηντλημένη. ‘Η θεία Ισαβέλλα μετὰ τοῦ Ροβέρτου παρηκολούθησαν. ‘Οτε δὲ ἦλθουν εἰς τὴν ἀμαξαν ἡτοις τους ἀνέμενε μετὰ τοῦ γηραιοῦ θεράποντος Βερνάνδου, ἡ Ἀντωνία εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν της νὰ ἀναβῇ καὶ αὐτὸς

ἀλλ’ ἔκεινος ἀπεποιήθη εἰπὼν ὅτι δὲν εἶχε δρεῖν νὰ κλεισθῇ ἐνωρίς εἰς τὴν οἰκίαν.

— Καὶ τι θὰ κάμης; ήρωτησεν ἡ Ἀντωνία ἀγωνιῶσσα.

— ‘Ο τι κάμνω κατ’ ἔτος, θὰ διασκεδάσω εἰς τὸ πεῖσμα τοῦ γρυνιάρη γέρω Καρβαγάν.

— Δός μου τὸν λόγον σου ὅτι δὲν θὰ πιασθῆς μὲ τὸν Καρβαγάν! ‘Ω! ἔλα μαζί μας, εἰμια ἀνω κάτω, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ συμβῇ κατει τι κακόν!

— ‘Ο Ροβέρτος ἔνευσεν ἀγανακτῶν.

— Κορίτσι μου, βλέπω καὶ παρὸ πολὺ ἀναμιγνύεσαι ἐκεὶ ὅπου δὲν εἶνε δική σου δουλειά. Πήγαινες τὸ σπίτι νὰ πλαγιάσῃς καὶ σου εὔχομαι ὅπων ἐλαφρόν. ‘Ἄν πνος τρέφει τὰ μωρά. Τώρα πῶς πρέπει νὰ διασκεδάσῃ ἔνας νέος τῆς ἡλικίας μου, ἕγώ ἔχω κανονιση τὸ πρόγραμμα καὶ δὲν ἀκούω ἕγώ τὰ λόγια σου... Καλὴν νύκτα...

Καὶ λαβὼν τὴν νεάνιδα ἀπὸ τῆς ὁσφίου, τὴν ὑψωσεν ὡς πτερόν, τὴν ἡσπάσθη καὶ την ἀπέθεσεν ἐπὶ τῶν μαλακῶν προσκεφαλαῖων τῆς ἀμάξης.

— ‘Ροβέρτε, φρόνιμα! τὸν νοῦν σου! ἀνεφώνησεν ἀπὸ τοῦ βαθίους τῆς ἀμάξης ἡ θεία Ισαβέλλα, ἡτοις ἀειποτε ἐδείκνυεν ὅτι μεριμνᾷ περὶ τοῦ Βενιαμίν της.

— Μὴ φοβεῖσθε, θείσα μου, εἶπεν ὁ Ροβέρτος γελῶν χονδρὸν γέλωτα, ἀν κανενός του ἔλθη δρεῖς νά με χάψῃ, βέβαιως δὲν θὰ με κάμη μιὰ χαψιά.

Καὶ κλείσας τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης εἶπε πρὸς τὸν ἡνίοχον.

— ‘Εμπρός!

IA'

ΡΟΒΕΡΤΕ! ΡΟΒΕΡΤΕ!!

‘Η ἀμάξα ἀπεμακρύνθη φέρουσα τὴν ἀνεψιάν καὶ τὴν θείαν, ὁ δὲ Ροβέρτος συρίζων μεταξὺ τῶν ὁδόντων ἦλθε πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, διελθὼν διὰ τοῦ κήπου τοῦ καπηλείου.

‘Ο γέρων Τρεχανέμης ἐκάθητο ἐπὶ τινος βαρελίου καὶ ἔψαλλε διὰ φωνῆς βραχγυάδους ἀσμα παροινίον. Καὶ δὲν ἐφαίνετο μὲν μεθύων, ἀλλ’ ὄμως ἡ φαιδρότητος του ἐγίνετο θορυβωδεστέρα, αἱ κινήσεις του μαζίλλον βεβιασμέναι καὶ ἀνώμαλοι καὶ τα δισματά του αἰσχρότερα.

“Ἐν τινι γωνίᾳ ἐκάθητο ἐπὶ ξυλίου σκίμποδος ὁ χωροφύλαξ ὁ ἐπιτετραμένος τὴν τήρησιν τῆς εύταξίας, καὶ ἔγέλα ἀκούων τὸ παροινίον ἀσμα τοῦ θύρος.

‘Ο Πουρτοᾶς ἦτο ἥδη καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν οἰνοβαρῶν πελατῶν του, καὶ ἔξαλλος ὑπὸ φαιδρότητος ἀνέκραζε διὰ τῆς ὁξείας καὶ ἡχηρὸς φωνῆς του.

— “Ερι πάλι, παιδιά, χρήτε ὅσον ἔχετε τὸν κατιρό! γιατί ὁ κκιρὸς διαβαίνει καὶ δὲν γυρίζει πλειό!

Πανταχοῦ φαιδρότητος πανταχοῦ θόρυβος. ‘Ο χορὸς ἔξηκολούθει.

‘Ο Ροβέρτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, ἀλλ’ ὁ Καρβαγάν δὲν ἐφείνετο οὐδὲ ὁ νιός του· ὡς εἶδομεν ὅ τε πα-

τηρ και ό νιός είχον ήδη απέλθη. Περιήλθε την αιθουσαν διασχίζων τους δύμιλους της μερίδος του Καρβαγάν, και διεσκεδάζεν αψηφών και καταφρονῶν τὰ βλέμματα αὐτῶν. Ή υπεροχὴ τῆς οἰκογενείας Κλαιρεφόν και τοι ἐπαισθητῶς ἐκπεσούσης, δὲν είχεν ἐντελῶς ἔκλιπη, και τὰ μέτωπα ἔκυπτον κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ νέου. Και ἀφ' οὐδὲν δὲν ήτο ἔκει παρών, οἱ ὄπαδοι του μετὰ σπουδῆς και προθυμίας προσεμειδίων πρὸς τὸν ἀντιπαλόν του.

Ἐφέροντο δὲ οὕτω, διότι ἔλεγον τίς οἶδε τί ήδύνατο ποτε νὰ συμβῇ; 'Ο μαρκήσιος καθ' ἐκάστην διεδίδετο διτι κατεστρέφετο ἀνυπερθέτως αὔριον, και δύμως τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἵστατο ὅρθιος. Εἶχον λοιπὸν πάντες συμφέρον νὰ ἔχωσι πάντοτε μίαν διέξοδον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἐν ποτε ἥθελε κατορθώσῃ δ δαιμόνιος μαρκήσιος ν' ἀπαλλαγῇ τῶν ὄνυχων τοῦ τοκογλύφου. Μάλιστα δὲ δὲ Φλέρης και δ Μαδητής, οι πιστοὶ θεράποντες τοῦ Καρβαγάν, αὐτοὶ πρῶτοι ἔδιδον τὸ παράδειγμα τῶν ὑποκλίσεων και τῶν κολακειῶν.

"Ηδη δη μουσικὴ ἐπαιζε χορόν τινα ἔγχωριον και μεταξὺ τῶν ἀκαταπονήτων και οιονεὶ μαίνομένων χορευτῶν διέκρινετο δ 'Ρούσος χορεύων μετὰ τῆς Τριανταφυλλίδες καθ' ἣ είχεν αὐτὴν ὑποσχεθῆ εἰς αὐτόν. 'Ο ἀνθρωπίσκος ἔχων τὴν χειρα ὑψωμένην κάμπιτων τὴν σφύν, διαστυρῶν τὰς χαλυβδίνους κνήμας του παρέσυρε τὴν νεάνιδα μετ' ἀπαραμίλλου ζωρότητος και δυνάμεως. Περιεστρέφετο, ἐπήδα ἀτάκτως, αἱ παρειαὶ του ἡσαν ὡχραί, οἱ ὄφθαλμοι του ἡκτινοβόλουν, συνέσφιγγε τοὺς ὄδόντας συστέλλων τοὺς μῆτας τοῦ προσώπου του μετὰ τοσκύτης βίας, ὥστε ἐνεποίει τρόμον ἐν τῇ μέθῃ τῆς ἡδονῆς ταύτης τῆς ὅλως πρωτοφανοῦς εἰς αὐτόν.

"Η μουσικὴ ἐπαυσε, και τὰ ζεύγη ἀσθμαίνοντα διεσπάρησαν εἰς τὰ καθίσματα ως ναυαγοὶ πατήσαντες ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, διότι δ χορὸς ἐκεῖνος ἡτο ἐπίπονος και ἡσαν καταπεπονημένοι 'Αλλ' δ 'Ρούσος αὐτὸς μόνος ἡτο ἀκαταβλητος. Πάντες ἐκάθισαν και μόνος δ 'Ρούσος ἵστατο ὅρθιος ἐν τῷ μέσῳ, ἔξακολουθῶν τὰ ἀτάκτα ἀλματά του και παρασύρων τὴν Τριανταφυλλιὰν ἐξηντημένην ἡδη, σχεδὸν λιπόθυμον.

— Κύτταξε τον τὸν μούργον! ἀνερώνει δ Μαδητής, οινοβαρῆς και αὐτός, κύτταξε τον τὸν ἀφιλότιμον δὲν ἐνοεῖ νὰ σταματήσῃ, εἰνε καλὸς νὰ χοροπῆδῃ σὰν τὴν ἀρκούδα ως αὔριον τὸ πρωτ!

'Ο Ροβέρτος διερχόμενος ἐκεῖθεν τὴν στιγμὴν ἐκείνην και ἴδων τὸ γινόμενον κακόν, ἀπέσπασε τὴν κόρην ἀπὸ τῆς ἀγκάλης τοῦ καβαλιέρου της και την ἐκάθισεν ἐπὶ τινος ἔδρας.

'Ο ποιμὴν ἐστάθη ὄλιγον και παρευθὺς ὅρμησε πρὸς τὴν Τριανταφυλλιὰν ἀκάθετος και ὡρούμενος.

'Αλλ' δ 'Ροβέρτος συνοφρυούμενος εἶπεν ἐπιτακτικῶς πρὸς τὸν 'Ρούσον.

— "Ελα φθάνει πλέον! οὔτι! ξεκουμπίσους 'ς τὰ πρόσωπά σου.

'Αλλ' ὁ παλληκαρδές μας δὲν ἐφαίνετο πρόθυμος νὰ ὑπακούσῃ, και ἐπέμενεν ίσταμενος πρὸ τῆς καλῆς νεάνιδος παρατηρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτεῖ.

'Ο Ροβέρτος θυμωθεὶς ὑψώσε τὴν χειρά του, και μετὰ τῆς αὐτῆς εύκολίας μει' ἡς ἀπορρίπτει τις κάμπην βλαβερὰν ἀπὸ τῆς καλυκος εύώδους ἀνθους, ἡνάγκασε τὸν ἐπίμονον ἐραστὴν δι' ἐνὸς ἀναστρόφου ῥαπίσματος νὰ κατακρημνισθῇ, περιδινούμενος ως ἀνέμη, ἔξω και ἔξω τῆς αἴθουσης τοῦ χοροῦ εἰς τὸν κῆπον.

— "Αχ! ἀνέπνευσεν ἡ Τριανταφυλλιὰ ἀνοίγουσα τοὺς ὄφθαλμούς. Μοῦ ἡλθε νὰ σκάσω, ἐπιάσθη ἡ ἀναπνοή μου.

— Θέλεις κανέν ἀναψυκτικόν; ἡρώτησεν αὐτὴν δ 'Ροβέρτος φαιδρῶς.

— "Οχι, δχι, εὐχαριστῶ, κύριε 'Ροβέρτε. "Επειτα εἶνε και ὥρα νὰ πάω σπίτι. Οὔφ! τι ζέστη ἔδω μέσα!

Μετὰ μικρὰν παῦσιν ἡ μουσικὴ ἥρχισεν ἀλλον χορὸν και τὰ ζεύγη παρεσκευάζοντο.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Περιεργον, ἐπανέλαβε. Μένουν εἰς τὸ σπουδαστήριον... και αὐτοὶ οἱ διοποῖοι μένουν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπνου περνοῦν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν... και ἔρχονται εἰς συνάντησίν των... νομίζει κανεὶς διτι σχηματίζουν κύκλον διὰ νὰ συνομιλήσουν... Δὲν εἶχα σχεδιάσει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν σκηνὴν τῆς ἀντιπαραστάσεως... τι συνέθη ἀρά γε; "Α! τὸ φῶς χρημηλώνει εἰς τὸ σπουδαστήριον... ἔκλεισαν τὴν θύραν τῆς αἴθουσης... ἀναψάν άλα τὰ κηρία μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν, διὰ νὰ κατοπτεύσουν καλλίτερα τὴν αἴσθησιν τὴν δοποίαν θαπροξενήσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ βωβοῦ ὅταν συναντηθῇ μὲ τὸν Λουδοβίκον... και δύμως δὲν βιαζονται νὰ τελειώσουν... "Αφησαν μόνον τὸν Λουδοβίκον... καλὸν σημείον. "Εχν τὸν ἐνόμιζον ἔνοχον δὲν θὰ τὸν ἀφίναν καθόλου.

Καθησυχάσας ἐκ τῆς ὄλιγον παρακεκινδυνεμένης σκέψεως ταύτης, ὁ κύριος Λεκόκ ἐσπόγγισε τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐφού, και τοι τὸ ψύχος ἡτο δριμύ, ὑπέθρωσκον σταγόνες ἰδρῶτος.

— "Ω! Θεέ μου! ἐψιθύρισεν αἴρηνς, αὐτὸς εἶνε... πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον... ἀπομακρύνει τὰ παραπετάσματα... παρατηρεῖ εἰς τὸν δρόμον... δὲν γωρίζει διτι δ πατήρ του εἶνε ἔδω, τὸ ταλαίπωρον και

ἀγαπητό μου παιδί! . . . Ποιὸν συλλογίζεται; ἐμέ, ἡ τὴν μνηστήν του; . . . Ο Θεύς δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ νὰ μᾶς τὸν ἀρπάσουν... και αὔριον, ἵσως ἀπόψε, θὰ ἡμιπόρεω νὰ τὸν ἀγκαλιάσω... νὰ τὸν φέρω εἰς τὴν μνηστήν του, ἡ ὁποία τὸν περιμένει ἐναγωνίως... μάλιστα περισσότερον ἀπὸ ἐμέ, διότι δὲν γνωρίζει τὰ δικτρέχοντα, ἐνῷ ἐγώ, ἐλπίζω... εἴμαι βέβαιος, διτι ἡ φρικὴ αὐτὴ κατηγορία θὰ καταρρεύσῃ μόνη της εὐθὺς ως ὁ βωβός... "Α! ἀργοῦν πολύ, εἶπεν ὁ γέρων τύπτων τὸ στήθος.

Δὲν ἡτο ἐν τούτοις εἰς τὸ τέρμα τῶν ἐκπλήξεών του.

Η σκιὰ τοῦ ιοῦ του ἀπεμακρύνθη τοῦ παραθύρου, τὸ δὲ φῶς ἐσβέσθη αἴρηνς ἐντὸς τοῦ πρώτου δωματίου, ἐν φ πρὸ μικροῦ είχε συγκροτηθῆ σύσκεψις, ἡς ὁ κύριος Λεκόκ ἤγνοε τὸν σκοπόν.

Μετὰ τινας στιγμὰς ἡνεώχθη ἡ θύρα τοῦ πυλῶνος, ἀνθρωπός τις ἐφάνη εἰς τὴν ὁδὸν και εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τοὺς δύο χωροφύλακας, ὃν ὁ εἰς ἀπεχώρησε πάρκυτα και διέταξε νὰ προχωρήσῃ ἡ κομισσασ τὸν ὑπόδικον ἀμαξα.

Αφοῦ ἡ ἀμαξα αὐτη ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας, ὁ κύριος Λεκόκ ἤκουσε ν' ἀνοίγεται ἡ θύρα, ἐκ δὲ τῶν ταλαντεύσεων τῆς ἀμαξης ἡννόησεν διτι πολλὰ πρόσωπα ἐποθετοῦντο ἐν αὐτῇ.

Αι διάφοροι αὐται κινήσεις ἐξετελέσθησαν μετ' ἀξιοπαρατηρήτου ταχύτητος, διότι, πρὶν ἡ δέ γέρων λάθη τὸν κατιρὸν νὰ διέλθῃ τὴν ὁδὸν, εύρυ ὅχημα μὲ ἔξ θέσεις ἀπῆλθε, κατευθυνόμενον πρὸς τὸ κατάστημα τῆς ἀστυνομίας, δ δὲ κύριος Λεκόκ δὲν εἶδε πλέον τοὺς χωροφύλακας, οὗτε τὸν ἀνθρωπόν, δστις εἶχεν διμιλήσει μετ' αὐτῶν.

Ἐνῷ διηρώτα ἐκατὸν ἐὰν οὗτοι εἰσῆγαν έν τῇ οἰκίᾳ ἡ ἀνεχώρησαν, τὸ φῶς, δπερ ἐφωτίζειν ἔτι δύο παράθυρα τοῦ οἰκήματος, ἐξηφανίσθη.

Αναμφιβόλως ἡ συνεδρίασις εἶχε διαλυθῆ.

Ταύτοχρόνως ἐνεφανίσθησαν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τρία ἀτομά, ἀτινας ὁ κύριος Λεκόκ εὐκόλως ἀνεγνώρισεν, ἡσαν δὲ ταῦτα ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὁ ἀνακριτής και ὁ κύριος Τολβιάκ.

Μετὰ βραχεῖαν συνομιλίαν, ἀπεχωρίσθησαν, και ὁ μὲν δικαστὴς ἐπέβη τῆς ἀμαξης, ἦν ἔλαχεν ὑπ' ἐνοίκιον δ Πιεδούστης, δ δὲ κύριος Τολβιάκ ἀνεχώρησε διὰ τῆς ἰδιας του ἀμαξης. Αι δύο ἀμαξης ἀνεχώρησαν ταύτοχρόνως, δὲ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, μείνας μόνος, ὕδευσε βραδέως πρὸς τὴν ὁδὸν Καστιλιῶν.

Ο κύριος Λεκόκ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ καλλίτεραν εὐκαιρίαν δπως πλησιάσῃ τὸν ἀρχηγὸν φίλον του.

Ἐτρεξε πάραυτα πρὸς αὐτὸν και τῷ λέγει μόνον τὴν λέξιν ταύτην:

— Λοιπόν;

— "Α! σεΐς εἰσθε; ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Πῶς εἰσθε ἔδω;